

Verhaal Marion Hannink tegen uitbreiding van de Scholtenhof

Ongeveer 15 jaar geleden ging ik wandelend richting Hertme met mijn drie kleine kinderen.

Er komt mij een auto tegemoet, zwarte Volkswagen, met een zeer hoge snelheid. Op dat moment denk ik 'Jeetje wat hard' en ik maak een gebaar met mijn hand richting mijn hoofd zo van: dit is toch niet normaal. Waarop hij hard op de rem ging en recht voor ons ging staan met de koplampen naar ons toe. Daarbij gaf hij meerdere malen flink gas waarbij ik de warmte van zijn auto tegen mijn lichaam voelde, zo dichtbij. Het was een angstaanjagend moment waarbij het hart in mijn keel zat. Er zat maar een klein en laag heggetje tussen de auto en mij met mijn kinderen. Ik hield ze stevig vast en voelde hierbij ook de angst van mijn kinderen. De persoon in de auto keek mij aan met hele grote ogen, zo van 'Wat wil je?!'. Ik bleef staan en heb geen stap verzet, afwachting wat hij zal doen. Hij bleef maar gas geven. Totdat hij de auto in zijn achteruit zette en achterwaarts richting Hertme ging, toen voorwaarts hard richting de rotonde, daarna verdween hij met vol gas naar Borne. Hij had een pet op en een zwart jasje, ik zou hem nu nog kunnen herkennen na zoveel jaren. Deze persoon komt van de Scholtenhof, ik heb hem en zijn auto daar vaker zien staan. Ik wil hier ook maar even mee zeggen dat deze mensen van het terrein weg mogen met auto dan wel fiets of wandelend, zonder dat hier enig toezicht op is buiten het terrein. Ik laat mijn kinderen tot op de dag van vandaag nooit meer alleen in de avonduren of 's ochtends vroeg langs de Scholtenhof fietsen of lopen.

Vorig najaar 2022 heel recent, treft het mij weer. Ik fietste richting Hertme rond 8 uur met mooi weer op een zaterdagochtend. Niets vermoedend komt daar een man uit de bosjes gesprongen hij gaat voor mij staan met zijn benen en armen wijd en met grote wijde ogen. Hij stond met een erg bedreigende houding voor mij schreeuwde en maakte rare kreten, we keken elkaar recht in de ogen aan. Op dit moment sloeg mij het hart wederom in de keel en was ik echt bang voor wat er zou kunnen gebeuren. Ik heb mijn fiets snel kunnen omdraaien waarna ik op hoog tempo zeer angstig hard terug ben gefietst langs de Kerk, de adrenaline gierde door mijn lichaam. Ik keek achterom, die man rende hard om de tegenover gelegen parkeerplaats. Bij de kerk stond een vrouw bij een busje een sigaretje te roken. Ik ben naar haar toe gegaan en zei dat ik erg bang was waarbij ik het verhaal vertelde wat mij zojuist was overkomen. Ik vroeg aan haar of zij met mij mee wilde rijden omdat ik er niet meer alleen langs durfde te gaan. Zij reageerde geschokt en vond het heel erg heftig wat er was gebeurd. De vrouw is achter mij aangereden (ik fietste voor haar bus) langs de kerk tot voorbij de beek. Op het moment dat wij langs de kerk reden liep de bewuste man terug naar de Scholtenhof.

Deze voorvallen hebben mij en ons gezin diep geschokt en geraakt... het heeft mij zo bang gemaakt dat ik er niet meer alleen langs durf te gaan. Als we er samen (mijn man en ik) langs fietsen, dan vraag ik mijn man of hij aan die kant wil fietsen waar die bewoner uit de bosjes kwam springen.

Het achter volgt mij nog steeds, je bent altijd alert of er iemand achter de bomen of achter de struiken staat.

Het ontnemt mijn vrijheid in mijn eigen buurt.

IK WIL DIT NOOIT MEER MEEMAKEN....

Ook hebben mijn man en ik vorig zomer na een verjaardag rond een uur of één s' nachts bijna een inwoner van De Scholtenhof aangereden. Het is pikkedonker in het bos en hij liep op de Hertmerweg, (dus niet op het wandelpad) zwart gekleed in een donkere spijkerbroek met een zwart jack aan.

Zo ineens loopt daar een man.... Dat kan toch niet!!!!

Dit verwacht je ook niet s'avonds zo laat op straat?

Het blijkt dus dat deze bewoners s'avonds en overdag kunnen gaan en staan waar ze maar willen.

Marion Hannink

Het Hulscher 31

Zenderen